

godt som alle Kjøbstæder fandtes Væger, der kunde foretage Eighnet; dette skete ved Maat af 13de Januar 1832. Paa Landet var der dengang endnu ikke, i alt Fald kun høist undtagelsesviis, Væger, og man maatte derfor dengang opgive Tanken om at gennemføre en lignende Regel paa Landet. Nu har derpaa denne Sag hvilet snart i 40 Aar og kommer igjen frem. Hvad er da naturligere end at man, hvor det lader sig gjøre, gaaer frem paa samme Vej og, ligesom man nu udvider Reglen om Nødvendighed af Eighnet ved Væger til Byernes Markjorder, ogsaa udvider den samme Regel til de Dele af Landet, hvor der i Nærheden boer en Væge, der kan foretage Eighnet. Nu mindes jeg meget godt, at det samme ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) ved Sagens forrige Behandling sagde, at det dog ikke gif an saaledes at skære By og Land over een Kam — jeg troer, at det var de Udtryk, han brugte. Jeg kan dog egentlig ikke see, hvorfor dette ikke gaaer an, og ialfsald maa jeg tilstaae, at de Grunde, han anførte derfor, ikke have været istand til at overbevise mig. Hvorfor vil man ved nærværende Lov udvide Nødvendigheden af Eighn ved Væger til Byernes Markjorder, medens man ikke, uagtet det ikke paa nogen Maade er forbundet med mere Uleilighed for Folk paa Landet, vil udvide denne Regel til de Steder paa Landet, hvor der boer en Væge i mindre end $\frac{1}{4}$ Meils Afstand? Man maa vel erindre, at naar man optager den Bestemmelse, at der overalt paa Landet, hvor der boer Væger i mindre end $\frac{1}{4}$ Meils Afstand, skal foretages Eighn ved Væger, paa lægger man i Virkeligheden ikke de paagjældende Landboere den allermindste forøgede Uleilighed eller den allermindste forøgede Bekostning. For det Første stiller man dem jo lige med Byernes Befolkning; thi det er be kjendt nok, at der er mange Byer her i Landet, hvis Markjorder ialfsald have en Udstrækning af mere end $\frac{1}{4}$ Meil. Altsaa i den Henseende indtræder der fuldstændig Eighed mellem By og Land, men dertil kommer, at en Væge, som boer paa Landet, vil dog vist i de allerfleste Sygdomstilfælde blive søgt af alle de

Folk, der ikke boe længere end $\frac{1}{4}$ Meil fra hans Bopæl, og hvis det er Tilfældet, er det dog virkelig en meget ringe Uleilighed ogsaa at lade ham komme hen, efterat han har behandlet den Syge, for at syne Eiget af den Døde. Endelig tør jeg vel antage, at det er kun undtagelsesviis, at man paa Landet har nærmere til Eighnsmand end $\frac{1}{4}$ Meil, og hvis det er Tilfældet, kan jeg ikke indsee, at det skulde være forbundet med større Uleilighed at sende Bud til Vægen, der boer $\frac{1}{4}$ Meil borte, end til de to Eighnsmand, der maaskee endogsaa snarere boe længere borte. Bekostningen er derhos ganske den samme; det koster jo ikke mere at faae Eighnet foretaget af en Væge end af Eighnsmandene. Det forekommer mig saaledes, at man med Føte kan sige, at man ved at vedtage de Forslag, vi have tilladt os at stille, ikke blot behandler Alle baade i Kjøbstæderne og paa Landet paa samme Maade, men at man i Virkeligheden slet ikke uleiliger Folk paa Landet i mindste Maade mere, end man gjør ved at lade det blive ved det, der blev vedtaget ved 2den Behandling. Nu er det blevet sagt, at det dog var et ubilligt Krav og en stærk Forbring at stille til de private Væger paa Landet, at de skulde foretage Eighn, selv om det kun er i en Afstand fra deres Bopæl af $\frac{1}{4}$ Meil; men dertil skal jeg sige, at i saa Henseende blive disse Væger ikke stillede ugunstigere end deres Colleger i Kjøbstæder, hvor der ikke boer nogen Stads- eller Districtslæge, thi der skulde Vægerne jo foretage Eighn selv paa Marker, der maaskee ligge mere end en Sjerdingvei fra deres Hjem. Dertil skal jeg føie, at den Klage, som man paa de private Vægers Vegne er kommen frem med, finder jeg i det Hele taget af mere almindelige Grunde ikke ganske befoiet. Jeg finder det ikke rigtigt, at de private Væger i Get og Alt skulde være at betragte slet og ret som Privatmand. Det maa vel erindres, at de skulde Staten eller det Offentlige adskillige Hensyn. Der er af Staten anvendt ikke ringe Bekostning paa, at de ere komne saa vidt, at de kunne være private Væger, og fra det Dieblif, de nedsatte sig som saadanne, beskytter Staten dem i deres Eneret. Altsaa mener jeg, at der fuldt